

Sygn. akt **II AKa 199/15**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grzegorz Chojnowski
Sędziowie:	SA Andrzej Wiśniewski SA Bogumiła Metecka-Draus (spr.)
Protokolant:	sekr. sądowy Karolina Pajewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Marzeny Paterek

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2016 r. sprawy

A. H.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 15 września 2015 r., sygn. akt III K 86/15

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. Ż. kwotę 177,12 (stu siedemdziesięciu siedmiu 12/100) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze.

Bogumiła Metecka-Draus G. A. W.

Sygn. akt II AKa 199/15

UZASADNIENIE

A. H. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Myśliborzu z dnia 15 lutego 2013 r., II K 722/12, za przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk popełnione w nocy z 14 na 15 kwietnia 2012 r. na karę roku i 7 miesięcy pozbawienia wolności;

2. Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 24 lipca 2013r., sygn. akt III K 62/13, zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 7 listopada 2013 r., sygn. akt II AKa 185/13 za przestępstwo:

a) z art.59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art.58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełnione w okresie od 3 września 2012 r. do 29 października 2012 r. na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

b) z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełnione w dniu 5 listopada 2012 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;
oraz karę łączną 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

3. Sądu Rejonowego w Myśliborzu z dnia 5 grudnia 2013 r., sygn. akt II K 367/13 za przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełnione w nocy z 5 na 6 września 2012 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

4. Sądu Rejonowego w Myśliborzu z dnia 30 czerwca 2014 r., sygn. akt II K 899/13 za przestępstwo z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełnione w dniu 22 czerwca 2013 r. na karę 4 lat pozbawienia wolności;

5. Sądu Rejonowego w Choszcznie z dnia 10 lutego 2015 r., sygn. akt II K 104/15 za przestępstwo z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełnione w dniu 15 maja 2014 r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz za przestępstwo z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 15 września 2015 r., sygn. akt III K 86/15:

- na podstawie art. 85 kk (w brzmieniu obowiązującym do 01.07.2015 r.) i art. 86 § 1 kk (w brzmieniu obowiązującym do 01.07.2015 r.) połączył kary pozbawienia wolności wymierzone wyrokami opisanymi w punkcie 1, 2 i 3 części wstępnej wyroku i orzekł karę łączną 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 85 kk (w brzmieniu obowiązującym do 01.07.2015 r.) i art. 86 § 1 kk (w brzmieniu obowiązującym do 01.07.2015 r.) połączył kary pozbawienia wolności wymierzone wyrokami opisanymi w punkcie 4 i 5 części wstępnej wyroku i orzekł karę łączną 4 (czterech) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 577 kpk zaliczył okresy pozbawienia wolności A. H.:

a) na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie I części dyspozytywnej wyroku – 21.04.2012 r., od 05.11.2012 r. do 04.04.2013 r. oraz od 15.07.2013 r. do 14.02.2015 r.

b) na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie II części dyspozytywnej wyroku – od 24.06.2013 r. do 15.07.2013 r.

Nadto orzekł o wynagrodzeniu obrońcy pełniącemu swe czynności z urzędu oraz zwolnił skazanego od kosztów związanych z wydaniem wyroku łącznego.

Apelację od tego wyroku wniosła obrońca skazanego zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść wyroku, polegający na ustaleniu, iż zachowanie skazanego w trakcie odbywania kary jest naganne w sytuacji, gdy skazany przejawia również pozytywne zachowania m. in. chęć podjęcia zatrudnienia. w odniesieniu do zbiegu przestępstw obejmujących czyny opisane w pkt. 4 i 5 wyroku – odstęp między czynami jest długi w sytuacji, gdy w okolicznościach sprawy roczny odstęp między czynami nie może zostać uznany za znaczny oraz mające wpływ na treść orzeczenia naruszenie art. 571 § 1 k.p.k. poprzez oparcie orzeczenia na nieaktualnej opinii z zakładu karnego. Zdaniem apelującej uchybienia te doprowadziły do zastosowania przy łączeniu kar zasady asperacji, gdy tymczasem wobec skazanego winna być zastosowana zasada absorpcji. Tak argumentując, apelująca wniosła o zmianę orzeczenia poprzez zastosowanie przy łączeniu kar zasady pełnej absorpcji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy jest bezzasadna.

Wbrew twierdzeniom apelacji należy stwierdzić, że kara łączna stanowi niejako podsumowanie przestępczej działalności skazanego, zaś zastosowanie wnioskowanej w apelacji skrajnej metody łączenia kar, jest rozwiązaniem wyjątkowym, mającym zastosowanie w sytuacji, gdy występuje wyjątkowo bliski związek podmiotowo – przedmiotowy pomiędzy poszczególnymi czynami, albo jeśli istnieją w sprawie wyjątkowe, szczególne okoliczności dotyczące osoby sprawcy zwłaszcza jego zachowania w zakładzie karnym. Podkreślić należy, iż orzekając o karze łącznej stosuje się zwykle dyrektywy karania, a w szczególności – słuszności i celowości wyrażone przez związek przedmiotowo – podmiotowy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami. Mając na uwadze powyższe stwierdzić trzeba, że wbrew temu co twierdzi skarżąca, Sąd Okręgowy zasadnie zwrócił uwagę w odniesieniu do zbiegu przestępstw obejmującego czyny opisane w punkcie 4 i 5 na stosunkowo dość długi – prawie roczny odstęp między czynami skazanego i wykluczył możliwość zastosowania pełnej absorpcji, jako metody łączenia kar jednostkowych. Trafnie też Sąd pierwszej instancji zauważył w odniesieniu do pierwszego zbiegu przestępstw, że dzielił je odstęp do sześciu miesięcy i okoliczność, iż zostały popełnione w zbliżonym czasie, poczytał na korzyść skazanego. Nie sposób też nie dostrzec tego, co celnie wyartykułował Sąd meriti, a przemilczała skarżąca, iż skazany posiada negatywną opinię z okresu odbywania kary – wielokrotnie karany dyscyplinarnie, agresywny w kontaktach z innymi osadzonymi oraz wobec służby więziennej, co zdecydowanie przekreśla możliwość zastosowania wobec A. H., przy łączeniu kar, zasady pełnej absorpcji. Nie ma racji autorka apelacji, iż procedując w sprawie Sąd Okręgowy czynił to w oparciu o nieaktualną opinię z miejsca izolacji skazanego. Jeśli się zważy bowiem, że Zakład Karny w Nowogardzie porządził opinię o skazanym 10 czerwca 2015 roku (k. (...)), a Sąd orzekł 15 września 2015 roku, to w żadnym wypadku nie można uznać za trafny zarzut, że opinia o skazanym straciła na aktualności. Nawet w sytuacji, gdyby skazany w okresie od opiniowania do daty wyrokowania, zmienił w sposób radykalny swoje zachowanie, to nie sposób przyjąć, iż byłaby to postawa utrwalona, świadcząca w sposób pewny o trwałej zmianie zachowania skazanego. Dopiero bowiem dłuższy okres właściwego, regulaminowego zachowania skazanego, mógłby dowodnie świadczyć o zmianie jego zachowania o charakterze trwałym, przekreślającej dotychczasowe długotrwałe, zdecydowanie naganne zachowanie w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności. W tych warunkach należy stwierdzić, że orzeczone kary łączne pozbawienia wolności uwzględniają wszystkie istotne przesłanki wymiary kary łącznej, a tym samym kary te nie mogą uchodzić za surowe i to w stopniu rażącym, a tylko w takim wypadku należałoby je skorygować.

Dlatego też, Sąd Apelacyjny zaskarżony wyrok jako słuszny, utrzymał w mocy.

O wynagrodzeniu za obronę z urzędu przed Sądem Apelacyjnym w sprawie o wydanie wyroku łącznego orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tj. Dz. U. z 2014 r. poz. 635), § 2 ust. 3 i § 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. Dz. U. z 2013r. poz. 461).

Orzeczenie o wydatkach za postępowanie odwoławcze oparto na treści art. 626 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k., uznając że ich uiszczenie przez skazanego ze względu na jego trudną sytuację majątkową, byłoby dla niego nadmiernie uciążliwe.

Andrzej Wiśniewski Grzegorz Chojnowski Bogumiła Metecka – Draus